

a kintől, a bánattól és a kétségbeeséstől. Hatodrészt írva vagyon, hogy *tehát* a hatalmas is retteg, hogy a tiszta asszonyiség színe-virága ócska ribanc, hogy aki gazdag és bőkezű, az tolvaj és gyilkos, hogy az ember: kakokagathosz, hogy a világbírónak semmije sincs, hogy a világ titkos kukkolója szartúró bogár, és a semmit kukkolja; hogy a világ a legnagyobb rossz, *kaka kakán*: Isten emészthetetlen anyagaiból, fel nem szívott emésztőnedveiből, levált hámsejtjeiből, fellázadt baktériumaiból és fáradt vizéből támadt. Hetedrészt *minden történet kútfeje* a gyalogságban létező nembeliség, a virtus nélküli, gömbölyded és feddésre méltó feminitás. Nyolcadrészt a kozmosz tüzéről pattant nő, a tátongó ágyékú asszony lovacskázni, lóvá tenni, lovagolni, lovaggá ütni, belelovalni, meglovasítani, kilovagolni, levesíteni, levelezni, levessé és levelessé tenni, lovasodni és lóésodni és lóvéssíteni vágyik. Kilencedrészt a férfi magja lövellni kíván: LÖV! LOVE! LÓVÉ! Tizedrészt asszonyé a mag, férfié a tátongás. Tizenegyedrészt *tehát* nincs *tehát*; fekete lovas és fekete leves: ugyanaz. Tizenkettedrészt a filozófia: magtalan tátongás. Tizenharmadrészt minden szavunk: himnusz. Tizennegyedrészt...”

– Most már kuss legyen, Fülöp! Kein Mann, kein Wort! Takarodó után tilos a pofázás és röhögés, országháborítók! – recsegi a nyitott júdásszembe a szolgálatos smasszer, és megdöngeti a zárkaajtót.

– Mit ugatsz, te faszzszopó? – sziszeget odabent könnyeit nyeldekelve Sándor, Fülöp rabtársa. – Tout est jeu.

– Jól mondja, kis fegyencem: játék minden – mondja odakint Karaffa, a szolgálatos smasszer. – A hatalmas szerelemnek – dúdolja puha, bársonyos baritonján, bele a cirkuslibe – megemésztő tüze bánt: te lehetsz írja sebemnek, gyönyörű kis tulipánt.

Üdvösséget nem óhajtván, mi titkosrendőrök ne kívánjunk tehát egyebet: kérjük a teljes életet, a jó halált és a megsemmisülést, és aztán megszűnünk a kéréstől, mind a históriától, mind a bujdosástól, mind a telhetetlen kívánság [itt abbamarad]

Vadász Géza

KATA SZÓKE PARÓKÁBAN...

Kata szóke parókában
fel s alá jár a szobában.
Három lépés a szoba,
negyedik a nyoszolya.

Katán csak egy papucs van,
így a legszebb, papucsban.
Mindjárt ölembe kapom,
nyoszolyánkra lerakom.

Piros pokróc, fehér Kata,
sárgán virít vendég-haja,
ágyékának sötét szőre
rátapad a lepedőre.

Hogyha Katát megkívánom,
Kata elfekszik az ágyon,
odafekszem tetejébe,
úgy lovagolunk az éjbe.

ESZTI FÉNY

A kishobában alszik Eszti.
Az arcát esti fény fereszti.
Én nézem mozdulatlanul.
A délutáni langy melegben
légy se dönög, levél se rezzen,
és költőnk nem nyelvtant tanul.

Nem ám, mert Eszti szinte meztli,
azazhogy majdnem meztelen.
Az ember ettől fejét veszti,
azazhogy ott a veszte, lenn,
és megbűvölten és meredten
bámulja lankás halmait,
de mégis ül, fegyelmezetten,
és hiven őrzi álmait.

Mert bárhogy csábít teste bája,
az eszem türelemre int,
nem kábít el szobánk homálya,
mert megtanultam, hogy amint
hozzáérek, csöpp, drága szája
így szól: a francba, már megint?

Így hát csendben maradva bölcsen,
jól vigyázok, hogy fel ne költsem.

HOGYHA MÁR NEM

Megint becsap. Csak hallgatom és nézem.
Öreg vagyok. Orromon-számon dől a füst.
Hagyjam rá, hogy aligha meg ne igézzem?
Vagy kiáltsak rá? Szemét kurva? Kuss?

Csak mosolyog. Mozdulnék – belenyomjam
a combjába az égő parazsat?
Még utoljára, hogy megbillogozzam?
Vagy elengedjem, gyűrűs madarat?

Már nem gyűlöl, csak un. Gyűlöljön inkább!
Kis feleségem? Szépen? Csendesen?
Előveszek egy pakli cigarettát,
bontatlanul az asztalra teszem.

Baranyai László

TORZÓ

Zsenge ifjúkoromban borzasztó nyápic gyerek voltam,
dadogó és gátlásos ráadásul.
Tudtam, ha
miként Münchhausen báró,
aki közismert módon varkocsánál fogva rántotta ki magát a mocsárból,
erőnek erejével nem változtatok a helyzeten,
öngyilkosság vár rám vagy bolondokháza,
semmi kétség.
Hát kirántottam magam, de ki én: bokszolni kezdtem.
A budai úrifíú!
(Arról, hogy dadogásom meg összes gátlásom
úgynevezett úri neveltetésem eredménye volt,
majd egyszer máskor.)
Igen, a budai úrifíú egy angyalföldi proliklubban!
És bokszol!
Kamikázédöntés volt, de bejött:
a dadogásom elmúlt,
és a gátlásaim is.
Már nem szarom össze mindannyiszor magam, ha